

Arrest

nr. 252 049 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky Square 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraans nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 december 1984.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 mei 2019. Op 16 mei 2019 meldt de verzoekende partij zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 20 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 4 december 1984 in San Salvador. Tot kort voor uw vertrek woonde u in Colonia San Antonio, Mejicanos, in San Salvador en werkte u als toeristisch gids in eigen land en de buurlanden Honduras, Guatemala en Nicaragua. U woonde tot 2017 samen met uw ex-partner G. R. A. (...) die de vader is van uw tweede dochter A. V. (...). Uit een eerdere relatie had u een dochter C. (...). In de kolonie waar u woont heeft de bende 18 revolucionaria de controle. Eind 2018 begon een jong bendelid hield u en in het bijzonder uw 12-jarige dochter in het oog te houden. Hij en andere jongeren hingen steeds rond uw huis en wanneer C. (...) op straat liep, staarde hij haar na en mompelde iets. Op 20 februari 2019 meldt de vrouw die een buurtwinkeltje openhoudt en voor wiens winkeltje steeds bendeleden rondhingen, dat de jongens van plan waren om C. (...) van de school Pablo de Tarso te ontvoeren. Dat heeft ze uit hun gesprekken opgevangen. Eerst brengt u uw dochter nog naar school maar kort daarna besluit u uw dochter van school af te halen. U en uw dochters brengen het merendeel van hun tijd door bij uw ouders. U probeert enkel nog thuis te slapen. De bendeleden blijven zich tot uw vertrek uit de wijk, eind maart, voor uw huis circuleren maar er zijn geen benaderingen. U trekt vervolgens in bij uw toenmalige vriend M. (...) in Santa Tecla waar MS actief is. Kort daarna, vertrekken u, uw dochters en M. (...) samen naar België. U verlaat allemaal samen El Salvador op 13 mei 2019. U komt aan in België op 14 mei 2019 en vraagt op 16 mei 2019 internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In België krijgt u te horen van een vriendin uit de wijk dat de bendeleden naar u en uw dochter gevraagd hebben en wilden weten of u uw dochter op school zou inschrijven. Eind juni 2019 zet u de relatie met M. (...) stop na aanhoudende conflicten met u en uw oudste dochter. M. (...) eist evenwel een DNA-test om zijn vaderschap van uw jongste dochter te bewijzen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort van uw dochter C. (...), de geboorte- en overlijdensakte van uw neef Anthony Castillo, foto's van uw neef en zijn graf, een afdruk van het nieuwsbericht op YouTube over zijn dood en een nieuwsbericht dat te maken heeft met uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verlaten hebt uit vrees voor kidnapping van uw minderjarige dochter C. (...) door bende 18. Uw vrees vloeit voort uit het feit dat een bendelid in het bijzonder sinds eind 2018 het gaan en staan van uw dochter en uw huis in het oog hield, opmerkingen op straat maakte ten aanzien van C. (...), een buurvrouw de bendeleden over een ontvoering van uw dochter had horen praten en het feit dat de bendeleden na uw vertrek naar uw dochter hebben geïnformeerd. Het feit dat u kort voor uw vertrek op een plaats hebt gewoond onder de controle van de rivaliserende bende, is een bijkomen element in uw vrees voor de bende 18 bij terugkeer naar uw land.

Om te beginnen stelt het CGVS vast er geen sprake is van concrete toenaderingspogingen naar C. (...) van het bendelid in kwestie of de bendeleden in uw wijk. U stelt immers dat hoewel de bendeleden bijna dagelijks rond uw woonplaats hingen en uw dochter en uw huis in het oog hielden, ze uw dochter nooit benaderd of aangesproken hebben. Het bleef steeds bij nastaren en mompelen. En dit gedurende

enkele maanden, namelijk van eind 2018 tot uw vertrek uit de wijk eind maart 2019 (CGVS, p. 9-10). Op 20 februari hoort u van de winkelluitbaatster recht tegenover uw woning dat er plannen van de bende zijn om uw dochter te ontvoeren (CGVS, p. 10). Het gaat hier over iets wat de vrouw heeft opgevangen in de gesprekken van de bendeleden en niet iets wat u zelf hebt gehoord. U legt hier evenmin enig begin van bewijs van neer. In de maand die daarop volgt, blijft u in uw wijk wonen. U laat uw dochter C. (...) niet meer alleen op straat en begeleidt haar van en naar de school. Daarnaast brengen en uw dochters zo min mogelijk tijd thuis door. In de plaats daarvan gaat u naar uw ouders toe die in een aanpalende en eveneens door de zelfde bende maar minder sterk gecontroleerde wijk wonen (CGVS, p. 11). Over deze laatste maand in uw wijk verklaart u dat de situatie met de bendeleden hetzelfde bleef en ze rond het huis beleven circuleren (CGVS, p. 10). Hieruit kan enkel besloten worden dat de handelswijze van de bendeleden naar uw dochter toe niet wijzigde en dat er behalve de bewering van de buurvrouw geen aanwijzingen zijn dat uw dochter door de bendeleden specifiek werd gevisieerd en dat ze haar wilden ontvoeren (CGVS, p. 12). Ook verklaart u nadien nog van een vriendin de melding te hebben gekregen dat bendeleden naar u en uw dochter vroegen. Hierbij moet opnieuw worden opgemerkt dat het hier om een bewering gaat waar u geen begin van bewijs van neerlegt, waardoor dit enkel als een blote bewering kan worden beschouwd. Bovendien hoeft het feit dat bendeleden naar uw gaan en staan informeren, niet noodzakelijk een aanwijzing zijn voor het feit dat ze uw dochter willen ontvoeren. Feit is dat bendes op de hoogte willen zijn van de bewoners in hun controlegebied. Uw verklaringen over feiten waarmee u en uw dochter in het bijzonder mee te maken kregen, tonen onvoldoende aan dat uw dochter een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De vrees in hoofde van uw minderjarige dochter is niet concreet en voorsnog hypothetisch.

Daarnaast maakt het CGVS ook bedenkingen bij de veiligheidsmaatregelen die u genomen hebt en uw verklaringen rond uw vertrek uit uw wijk. Wat uw opeenvolgende verklaringen over uw vertrek uit de kolonie San Antonio betreft, blijkt dat deze niet geheel eensluidend zijn. Zo stelt u bij de DVZ dat u slechts 14 dagen in Santa Tecla hebt gewoond en dit net voor uw vertrek uit uw land (Verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS verklaart u echter dat u een eind maart bent weggegaan en ongeveer een maand in het andere huis hebt gewoond. Vervolgens bevestigt u dat u de laatste maand voor uw vertrek in Santa Tecla hebt gewoond (CGVS, p. 4). Nadien blijft u volhouden dat u eind maart uit uw wijk bent vertrokken en op 31 maart 2020 al in Santa Tecla was (CGVS, p. 10). Toch is het vreemd dat u uw periode in Santa Tecla bij de DVZ veel korter omschreef. Wat de veiligheidsmaatregelen betreft, is het opvallend dat u na het horen van de plannen van de bende alsnog een maand lang in uw wijk blijft wonen. Zoals eerder gezegd, neemt u een aantal maatregelen waardoor u uw dochter zo weinig mogelijk probeert bloot te stellen aan mogelijk contact met bendeleden, maar uw dochter blijft wel tot eind maart naar school gaan en u en uw dochters blijven tot uw definitieve vertrek thuis slapen (CGVS, p. 11). Indien uw werkelijk een vrees voor de bendeleden uit uw wijk koesterde zou dan ook verwacht worden dat u en uw dochters de wijk eerder hadden verlaten of dat u op zijn minst voor uw dochter C. (...) elders een (tijdelijke) verblijfplaats had gezocht om haar aan het zicht van de bendeleden te onttrekken. Bovendien besluit u na een kort verblijf bij uw toenmalige partner M. (...) in een rivaliserende buurt het land te verlaten zonder eerst elders in uw land een onderkomen te zoeken waar de bende 18 een minder sterke controle uitoefent. Uw verklaring hiervoor is dat en de bende u op een andere plaats toch gevonden zouden hebben en dat hoe meer je van hen vlucht, hoe meer ze je proberen te vatten (CGVS, p. 13). De vraag blijft of de bende C. (...) zou blijven viseren indien u zich op een plaats met minder bendeaanwezigheid had gevestigd. Hoe dan ook ondergraaft het feit dat u C. (...) niet eerder de wijk liet verlaten enerzijds en anderzijds het feit dat u geen andere verblijfplaatsen in uw land hebt overwogen vooraleer uw land te verlaten de geloofwaardigheid van uw vrees voor de bendes in uw wijk enigszins.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat C. (...) een jong meisje is op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Naast uw vrees voor de bende 18 in hoofde van uw dochter, maakt u ook melding van een vrees voor de bende 18 omwille van het feit dat u en uw dochters voor uw vertrek uit uw land in een rivaliserende wijk hebben verbleven, namelijk in Santa Tecla. U zegt dat dit uw problemen erger zou maken, maar u kunt geen concrete elementen aanbrengen die erop wijzen dat de bende 18 op de hoogte is van uw

verblijf aldaar. U stelt enkel dat de bendes alles weet en alles onderzoekt. Bovendien geeft u zelf aan dat u al voor uw vertrek uit de wijk uit voorzorg uw Facebook- en Instagram-account al afgesloten (CGVS, p. 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer omwille van uw korte verblijf in Santa Tecla zal worden gevisieerd door de bende 18.

De documenten die u voorgelegd hebt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten en de identiteitskaart ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit en die van uw dochters. De documenten die verband houden met uw neef, wijzen erop dat hij in 2017 overleden is en mogelijk gestorven is ten gevolge van bendegeweld. Alleen houdt dit incident geen enkel verband met uw situatie in El Salvador noch toont dit aan dat u en uw gezinsleden gevisieerd zouden zijn door bendes. Het document van ITR Noticias betreft een nieuwsbericht over een jonge vrouw en haar moeder die vermoord werden omdat het meisje geen relatie wilde met een bendelid. Het toont enkel aan dat dit soort incidenten plaatsvinden in El Salvador, maar toont niet concreet aan dat u en uw dochters in het bijzonder risico lopen hierop.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De middelen

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Gelet op de samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat zij en haar dochter in El Salvador ernstige bedreigingen hebben ondergaan. Deze bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van erge onveiligheid door de activiteiten van verschillende criminele bendes.

De verzoekende partij stelt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij door bende 18, die de controle over haar wijk heeft, bedreigd werd. Zij hielden haar jonge dochter in het oog, waren van plan haar te ontvoeren zoals dit vaak gebeurt in El Salvador. De verzoekende partij stelt dat bendeleden vaak geweld tegen vrouwen gebruiken. Om hieraan te ontsnappen is de verzoekende partij samen met haar dochters naar een andere wijk gevlucht. In deze wijk heeft een andere bende de macht. Doordat ze verbleven heeft in een wijk waar de bende MS de controle heeft, vreest ze nog meer problemen met bende 18.

Zij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. De verzoekende partij argumenteert vervolgens dat haar vrees is gebaseerd op politieke redenen in de brede zin en dat haar problemen binnen het Vluchtelingenverdrag vallen doordat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, een georganiseerde misdaadgroep. De verzoekende partij citeert uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016 waaruit zou blijken dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden beschouwd kunnen worden en dat mensen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende een specifiek risicoprofiel hebben en nood hebben aan de vluchtelingenstatus.

De verzoekende partij argumenteert verder dat ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. De verzoekende partij benadrukt dat uit de UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs van 31 maart 2010, p. 12-15 blijkt dat het Amerikaans College of Immigration Appeals in Matter of S-E-G (2008) aanvaard heeft dat jongeren die het doelwit zijn geweest van rekrutering door en zich verzetten tegen criminele bendes, een gedeelde ervaring kunnen hebben en als een sociale groep kunnen worden beschouwd. Ook een familielid van een bendelid kan worden vervolgd om reden van zijn gezinslidmaatschap, bijvoorbeeld wanneer het gezin een bekende reputatie heeft als tegenstander van een bende, de familie is dan de relevante specifieke sociale groep. De verzoekende partij leidt hieruit af dat ook voor een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat er in El Salvador een hoge onveiligheid is en afwezigheid van bescherming door de overheden. Zij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, "*wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden*" (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p. 7). Zij wijst erop dat de "*verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten*" en verwijst vervolgens naar het "World Report 2019, El Salvador" van Human Rights Watch en het artikel "*Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy*" van National Geographic van maart 2019. De verzoekende partij haalt verder aan dat bronnen berichten over een "*exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden*" en citeert uit het artikel "*It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*" van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijst erop dat alleen de bende MS-13 "*tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden*" en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde "Eligibility Guidelines" van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt de verzoekende partij dat "*(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie*" volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. De verzoekende partij benadrukt dat ze door angst geen klacht ingediend heeft tegen het bendelid dat haar seksueel lastigviel. Daarna citeert de verzoekende partij uit COI Focus van 15 juli 2019 om aan te tonen dat vrouwen en jonge vrouwen in het bijzonder door bendeleden worden gevisieerd. Bovendien worden volgens de verzoekende partij ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Zij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de "COI Focus Retour au pays des ressortissants" van 12 juli 2019 en voormelde richtlijnen van UNHCR. De verzoekende partij meent dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval zij zou terugkeren naar El Salvador.

De verzoekende partij stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de Audiencia Nacional omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

De verzoekende partij betoogt verder dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

De verzoekende partij geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze haar – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaat in op artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. De verzoekende partij meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheids situatie in El Salvador”*. Zij herhaalt dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat zij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In haar tweede middel meent de verzoekende partij dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan deze haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

In concreto betoogt de verzoekende partij dat: *“We benadrukken al dat de CGVS de ontvoering plannen van de bende leden op zich niet betwist, maar zich beperkt tot het vaststellen dat er geen concrete toenaderingspogingen waren door de bende leden tegen de minderjarige dochter van verzoekster (Camilla), en dat de bende leden zich beperkten tot Camilla aan te kijken, in de gaten te houden, en mompelen. Verzoeker heeft nochtans verklaart dat zodra ze op de hoogte gesteld werd van de plannen tot ontvoering van haar dochter, ze verschillende maatregelen nam om haar niet meer alleen te laten buiten hun huis (ze begeleidde haar overall waar haar dochter ging. ze bracht telkens haar dochter naar school en haalde haar op, ze haalde haar ook kort daarna uit school, en ze verbleven niet meer in hun huis behalve om te overnachten). Ze wou haar dochter aanvankelijk niet uit deze school halen omdat het een prive school is, waar ze al sinds ze een klein kind is ingeschreven is. Doordat het een privé school is, is het voor haar dochter ook veiliger als in een publieke school, omdat er veel veiliger ouders komen om hun kinderen te brengen en op te halen als op een publieke school.*

Ze liet zich zelfs en haar dochter niet meer blikken in haar wijk in de hoop om aan de bendeleden te ontkomen.

Aangezien de context van zware vervolgingen tegen vrouwen door bendeleden in El Salvador (volgens Amnesty International het gevaarlijkste land ter wereld voor vrouwen, zie supra p 19), ging verzoekster niet wachten totdat de bendelid tot daden overging.

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, de welke meldt dat:

[...]

Dit redenering is van toepassing aan verzoekster. Het is dus niet omdat de bendelid nog niet tot daden overgegaan is (omdat verzoekster maatregelen nam en daarna van wijk verhuisde) dat de vrezes van verzoekster niet gegrond zijn.

De CGVS verwijt haar ook dat ze niet zelfs gehoord heeft dat de bende leden van plan waren om haar dochter te ontvoeren, maar dat een buurvrouw wie een winkel uitbaat op straat dat gehoord heeft tijdens een gesprek van de bende leden en het aan haar rapporteerd heeft. Dat deze informatie niet rechtstreeks aan verzoekster meegedeeld werd door de bende leden is logisch, aangezien ze zo meteen maatregelen genomen zou hebben om haar dochter te beschermen. Het feit dat de buurvrouw haar van de ontvoering plan op de hoogte stelde is geen geldig reden om te beweren dat dit plan niet geloofwaardig is.

Verwerende partij verwijt haar ook dat ze geen bewijzen neerlegt van dit plan van ontvoering door de bende leden. Echter vraagt verzoekster zich af hoe ze een bewijs van een gesprek zou kunnen tonen.

We verwijzen in dit verband naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR, volens dewelk:

[...]

Hetzelfde redenering moet in het onderhavige geval toegepast worden. Het ontbreken van documenten of bewijsmateriaal kan niet aan verzoekster verweten worden, sinds dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers.

Ook het feit dat de bende leden aan een vriendin van verzoekster gevraagd hebben waar verzoekster en haar dochter is, en of verzoekster haar dochter op school opnieuw inschrijven zou betwist de CGVS niet. De CGVS beperkt zich tot de bewering dat dit "niet noodzakelijk een aanwijzing" is voor het feit dat de bende leden Camille ontvoeren willen. Aangezien de boven vermeldde context van wijdverbreide geweld tegen vrouwen in El Salvador, menen we dat dit een argument te kwade trouw is.

Verder wordt aan verzoekster verweten dat ze bij de DVZ vermeldt heeft dat ze ongeveer 14 dagen in de wijk Santa Tecla (voor haar vertrekt naar België) verbleven is, terwijl ze bij de CGVS verklaart heeft dat ze er ongeveer een maand verbleven is.

Verzoekster bevestigt dit, en ment dat er misschien een verwarring was bij de DVZ.

Dit argument van verwerende partij om te wijzen op tegenstrijdigheden of weglatingen tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen, wordt vaak herhaald. Ais dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het ons absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de DVZ plaatsvinden en om te zorgen voor een zekere flexibiliteit van de kant van de verwerende partij en van uw Raad. Inderdaad, de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk, vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz), en verzoekers worden onderdruk gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd). Bovendien hebben verzoekers vaak nog geen een advocaat geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest.

In dit verband melden veel aanvragers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (bijv. aanduidingen om te profiteren van rechtsbijstand).

Bovendien worden zij niet bijgestaan door een advocaat tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de wijze waarop de onderhoud verlopen is te controleren. Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleenen aan het ene of het andere omissie.

In het onderhavige geval heeft verzoeker duidelijk verklaart dat de agent van de DVZ haar gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten. Er werd dus druk op haar uitgeoefend. In deze omstandigheden is het, gezien de ongunstige omstandigheden waarin verzoekster op haar onderhoud bij de DVZ werd geplaatst, niet verwonderlijk dat zij zich, gezien de staat van stress waarin zij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details.

Deze grief is irrelevant en moet verworpen worden.

Vervolgens ment de CGVS dat het opvallend is dat verzoekster en haar dochters nog ongeveer een maand in hun wijk zijn blijven wonen nadat verzoekster van de plannen tot ontvoering op de hoogte gesteld werd. Verzoekster legt uit dat ze geen andere keuze had, haar ouders konden haar niet samen met haar twee dochters ontvangen. Ze heeft ook uitgelegd dat ze alle mogelijke maatregelen nam om haar dochter niet meer op straat te laten blikken, en dat ze bijna niet meer naar hun huis kwamen (behalve om er te overnachten). In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, kon verzoekster geen andere tijdelijke verblijfsplaats vinden voor haar dochter, ze wou namelijk met haar zijn, ze wou haar niet alleen naar een andere plaats sturen, door angst.

Trouwens verwijt de CGVS ook nog aan verzoekster dat ze niet probeert heeft zich elders in het land te hervestigen, voordat ze besloot naar België te vluchten.

Verzoekster heeft nochtans verklaart dat dit geen optie is, omdat de bendes alles controleren 'in El Salvador. Indien ze naar een wijk verhuisde waar de tegenovergestelde bende de macht heeft, zou ze riskeren om vermoord te worden (alleen omdat ze uit een tegenovergestelde wijk komt). Indien ze naar

een andere wijk onder de controle van dezelfde bande verhuisd, zullen de bende leden haar terug vinden, omdat ze georganiseerd werken en op de hoogte zijn van wie naar waar verhuisd door hun lokale leden.

Het feit dat het geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen wordt door objectieve bronnen bevestigd :

[...]

(zie *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016, HCR/EG/SLV/I6/01, p26-27)

Verzoekster ment dat het ten gevolge van alle redenen supra onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster.

Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat haar asielse status als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

2.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- National Geographic, "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy", March 2019, <https://www.nationalgeographic.com/magazine/2019/03/el-salvador-violencepoverty-united-states-policy-migrants/>
- Human Rights Watch, World Report 2019, El Salvador, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>
- The Washington Post, "It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country", 03/03/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-topolice-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-the-country/2019/03/03/e897dbaa-2287-11e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html
- UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

Op 15 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. In deze nota refereert de verwerende partij aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn

aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij El Salvador verlaten heeft uit vrees voor kidnapping van haar oudste dochter door bende 18, daar een bendelid sinds eind 2018 het gaan en staan van haar dochter en het huis observeert. Ook heeft deze persoon op straat opmerkingen ten aanzien van haar dochter geformuleerd. De verzoekende partij verklaart voorts dat een winkeluitbaatster een gesprek opgevangen heeft waarin aangegeven werd dat ze de dochter van de verzoekende partij zouden ontvoeren. Na haar vertrek zou het bendelid nog naar de dochter van de verzoekende partij geïnformeerd hebben. In ondergeschikte orde wijst de verzoekende partij er ook op dat zij kort voor haar vertrek nog even in een wijk gewoond heeft die onder controle stond van een rivaliserende bende. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort en identiteitskaart, het paspoort van haar dochter C., de geboorte- en overlijdensakte van haar neef A.C., foto's van haar neef en zijn graf, een afdruk van het nieuwsbericht op YouTube over zijn dood en een nieuwsbericht dat te maken heeft met haar verzoek.

Haar paspoort, haar identiteitskaart en het paspoort van haar dochter hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Met betrekking tot de geboorte- en overlijdensakte van haar neef A.C., foto's van haar neef en zijn graf, een afdruk van het nieuwsbericht op YouTube over zijn dood wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“De documenten die verband houden met uw neef, wijzen erop dat hij in 2017 overleden is en mogelijk gestorven is ten gevolge van bendegeweld. Alleen houdt dit incident geen enkel verband met uw situatie in El Salvador noch toont dit aan dat u en uw gezinsleden geïsoleerd zouden zijn door bendes.”*

Het document van ITR Noticias betreft een nieuwsbericht over een jonge vrouw en haar moeder die vermoord werden omdat het meisje geen relatie wilde met een bendelid. Het toont inderdaad enkel aan dat dit soort incidenten in El Salvador plaatsvinden, maar tonen niet concreet aan dat de verzoekende partij en haar dochters in het bijzonder risico lopen hierop.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en

gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken.

6.4. *In casu* is de verzoekende partij afkomstig uit de wijk (colonia) San Antonio, in de gemeente Mejicanos. Uit de landeninformatie blijkt dat de bende Barrio 18 Révolutionnaires in belangrijke mate aanwezig is in de gemeente Mejicanos (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11).

Uit de landeninformatie blijkt inderdaad dat indien een vrouw de “avances” van een bendelid afwijst zij hiermee haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn. Bijgevolg moet *in casu* nagegaan worden of er indicaties zijn dat een bendelid van bende 18 geprobeerd heeft om de twaalfjarige dochter van de verzoekende partij te versieren.

Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij kan inderdaad niet vastgesteld worden dat het bendelid in kwestie of de andere bendeleden in de wijk concrete toenaderingspogingen naar verzoeksters dochter hebben ondernomen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de bendeleden van eind 2018 tot eind maart 2019 dagelijks rond de woonplaats van de verzoekende partij rond hingen, ze zouden ook haar dochter nagestaard hebben en iets gemompeld hebben, doch hebben ze haar dochter nooit benaderd of aangesproken (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 9-10). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat op 20 februari 2019 een winkeluitbaatster die recht tegenover haar woning werkt, haar meedeelt dat de bende plannen smeedt om haar dochter te ontvoeren (NPO, p. 10). De winkeluitbaatster zou dit tijdens de gesprekken tussen de bendeleden opgevangen hebben. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat ze hierna nog gedurende een maand in haar woning is blijven

wonen. De verzoekende partij verklaart wel dat zij haar dochter C. niet meer alleen op straat liet en haar van en naar school begeleidde. Voorts stelt de verzoekende partij dat de situatie met de benedeleden hetzelfde bleef en dat ze rond het huis bleven hangen (NPO, p. 10 en 11). Bijgevolg wijzigde de handelwijze van de benedeleden naar haar dochter toe niet. Daar de verzoekende partij het gedrag van de bende gedurende ongeveer vier maanden beschrijft, kan op basis van deze verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijze geconcludeerd worden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de benedeleden toenadering tot haar dochter zochten. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Bovendien hoeft het feit dat benedeleden naar uw gaan en staan informeren, niet noodzakelijk een aanwijzing zijn voor het feit dat ze uw dochter willen ontvoeren. Feit is dat bendes op de hoogte willen zijn van de bewoners in hun controlegebied. Uw verklaringen over feiten waarmee u en uw dochter in het bijzonder mee te maken kregen, tonen onvoldoende aan dat uw dochter een gegronde vrees voor vervolging heeft of blootgesteld zal worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Daarenboven doet het gedrag van de verzoekende partij verder afbreuk aan haar voorgehouden vrees. Immers, de verzoekende partij verklaart dat nadat de winkeluitbaatster haar ingelicht had, ze nog gedurende een maand in haar wijk is blijven wonen. De verzoekende partij verklaart dat ze haar dochter niet meer alleen buiten liet gaan, ze haar naar school begeleidde en dat ze gedurende de dag bij haar ouders bleven zodat ze enkel naar huis gingen om te overnachten (NPO, p. 11). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Indien uw werkelijk een vrees voor de benedeleden uit uw wijk koesterde zou dan ook verwacht worden dat u en uw dochters de wijk eerder hadden verlaten of dat u op zijn minst voor uw dochter C. (...) elders een (tijdelijke) verblijfplaats had gezocht om haar aan het zicht van de benedeleden te onttrekken. Bovendien besluit u na een kort verblijf bij uw toenmalige partner M. (...) in een rivaliserende buurt het land te verlaten zonder eerst elders in uw land een onderkomen te zoeken waar de bende 18 een minder sterke controle uitoefent. Uw verklaring hiervoor is dat en de bende u op een andere plaats toch gevonden zouden hebben en dat hoe meer je van hen vlucht, hoe meer ze je proberen te vatten (CGVS, p. 13). De vraag blijft of de bende C. (...) zou blijven viseren indien u zich op een plaats met minder bendeaanwezigheid had gevestigd. Hoe dan ook ondergraaft het feit dat u C. (...) niet eerder de wijk liet verlaten enerzijds en anderzijds het feit dat u geen andere verblijfplaatsen in uw land hebt overwogen vooraleer uw land te verlaten de geloofwaardigheid van uw vrees voor de bendes in uw wijk enigszins.”* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze haar dochter niet van school gehaald heeft omdat het een privéschool betrof en een privéschool is veiliger dan een publieke school. Hiermee gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees niet zo zeer ondermijnd wordt omdat ze haar dochter nog naar school liet gaan, maar wel omdat ze nog gedurende een maand in dezelfde woning bleef wonen alwaar ze de benedeleden kruisten. De verzoekende partij tracht haar verblijf in haar woning gedurende deze maand te minimaliseren door te stellen dat ze er enkel bleef slapen, maar met dit betoog doet ze geenszins afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Immers, indien de benedeleden daadwerkelijk de dochter van de verzoekende partij zouden willen ontvoeren ziet de Raad niet in hoe het gegeven dat ze enkel 's nachts in haar huis verbleef om te slapen de benedeleden zouden weerhouden om tot actie over te gaan.

Daarenboven heeft de verzoekende partij ook geen eensluitende verklaringen afgelegd over haar vertrek uit de kolonie San Antonio. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij inderdaad verklaard dat ze slechts 14 dagen in Santa Tecla heeft gewoond en dit net voor haar vertrek uit El Salvador (Verklaring DVZ, punt 10). Daarentegen heeft ze op het CGVS verklaard dat ze eind maart 2019 uit de kolonie vertrokken is en ongeveer een maand in het andere huis in Santa Tecla heeft gewoond (NPO, p. 4 en 10). Gelet op het gegeven dat kort voor haar vertrek uit El Salvador uit haar kolonie San Antonio vertrokken is, kan redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze hier eensluitende verklaringen over aflegt. Het gegeven dat ze hierin niet slaagt, doet verder afbreuk aan de ernst van haar verklaringen.

De verzoekende partij stelt dat deze tegenstrijdigheid het gevolg is van de omstandigheden waarin de vragenlijst bij het CGVS ingevuld werd. In dit verband wijst de Raad erop dat aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan de verzoekende partij vragen worden gesteld omtrent het verloop van het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij geeft inderdaad aan dat er iets verkeerdelijk werd neergeschreven en voor het overige heeft ze geen andere opmerkingen aangehaald. Ze stelt ook dat ze alles heeft kunnen controleren en dat de verklaringen op het einde nog eens werden voorgelezen door de tolk. Het betoog in het verzoekschrift waar in algemene termen naar de omstandigheden bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen wordt, vindt geen steun in de verklaringen van de verzoekende partij die zij tijdens het

persoonlijk onderhoud afgelegd heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud was de verzoekende partij bijgestaan door een advocaat. Ook blijkt uit de notities van het persoonlijk dat zij samen met haar advocaat nogmaals de vragenlijst overlopen heeft vooraleer het persoonlijk onderhoud plaatsvond (NPO, p.2-3). Bijgevolg bieden de omstandigheden bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst geen verschuiving voor bovenvermelde tegenstrijdigheid. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt over het tijdstip dat zij de kolonie verlaten heeft en de duur van haar verblijf in Santa Tecla.

Hetgeen wat de verzoekende partij van de winkeluitbaatster en een vriendin gehoord zou hebben, namelijk dat benedeleden haar dochter zouden willen ontvoeren en dat ze na haar vertrek uit El Salvador achter haar dochter vragen, is op zich onvoldoende om aannemelijk te maken dat haar dochter een risico loopt om door benedeleden ontvoerd te worden, gelet op het geheel van voorgaande elementen. De Raad beaamt dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en in het licht van de bijgebrachte landeninformatie, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er effectieve toenaderingspogingen door benedeleden van bende 18 ten aanzien van haar oudste dochter ondernomen werden. De vage en niet-plausibele verklaringen omtrent de voorgehouden veiligheidsmaatregelen en het gebrek aan eensluidende verklaringen over de duur van haar verblijf in San Tecla, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. De Raad benadrukt dat de veiligheidssituatie in Mejicanos in rekening werd genomen bij het beoordelen van het relaas met betrekking tot het beweerde risico op ontvoering en seksueel geweld ten aanzien van haar oudste dochter, maar dit alles doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de verzoekende partij doorheen haar relaas niet aannemelijk maakt dat er effectieve 'avances' geweest zijn van benedeleden ten aanzien van haar dochter.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Naast uw vrees voor de bende 18 in hoofde van uw dochter, maakt u ook melding van een vrees voor de bende 18 omwille van het feit dat u en uw dochters voor uw vertrek uit uw land in een rivaliserende wijk hebben verbleven, namelijk in Santa Tecla. U zegt dat dit uw problemen erger zou maken, maar u kunt geen concrete elementen aanbrengen die erop wijzen dat de bende 18 op de hoogte is van uw verblijf aldaar. U stelt enkel dat de bendes alles weet en alles onderzoekt. Bovendien geeft u zelf aan dat u al voor uw vertrek uit de wijk uit voorzorg uw Facebook- en Instagram-account al afgesloten (CGVS, p. 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u bij terugkeer omwille van uw korte verblijf in Santa Tecla zal worden gevisieerd door de bende 18.”*

In zoverre de verzoekende partij, onder verwijzing naar het rapport UNHCR, “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016, voorts aanvoert dat het voor slachtoffers geen optie is om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de bende 18, zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verzoekende partij er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

6.5. Zoals reeds voorheen vermeld, wordt niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is uit een wijk in de gemeente Mejicanos die wordt gecontroleerd door een bende. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat Mejicanos criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. De verzoekende partij haalt aan dat haar neef door bendegeweld overleden is en ook brengt ze een artikel bij van een twintigjarig meisje dat door bendegeweld overleden is, maar dit is op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, nu de verzoekende partij op geen enkel moment aantoonbaar dat zij tijdens deze gebeurtenissen persoonlijk door deze benedeleden werd bedreigd of hierdoor persoonlijk ernstige problemen heeft ondervonden. De aangehaalde gebeurtenissen zijn algemeen, hebben geen betrekking op de verzoekende partij en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

6.6. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van de verzoekende partij ter zake is dan ook niet dienstig.

6.7. Voor zover de verzoekende partij voor de volledigheid nog aanstipt dat haar verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont de verzoekende partij niet aan dat zij naar aanleiding van de door haar aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van de verzoekende partij in België voor de duur van haar procedure voor internationale bescherming resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft de verzoekende partij, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat de verzoekende partij bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.9. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd

besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.2. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Gelet op hetgeen voorafgaat kan geenszins aangenomen worden dat de rechten van verdediging van de verzoekende partij geschonden zijn. Daarenboven laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij haar rechten van verdediging geschonden acht.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS